

Resim Olgusunun Anlatımcı Boyutları

SEZER TANSUĞ

Figür resminin deformasyon eğilimlerini kapsayan Türkiye pratikleri, biçimsel alanda öngörülen tüm renklere paralel sanatsal etkinlikler açısından erken otuzlu yıllara dayanmaktadır. Konstrüktivist yöntemlerin ülkemiz realitesine taşındığı yeni koşullarda, resim sanatçılarından bazıları, renkten çok çizgiye dayanan bu yöntemlerin zorunluluğu ya da baskılarına karşın, geleneksel renk duyarlılığını yansıtan eğilimlere bağlı kalmayı yeğlemişlerdir. 20. Yüzyılın sonlarındaki pratiklerin temsilcileri ise, figür resminin boyutlarını yoğun kentleşme süreciyle bağlı görmeyi başardıkları kadar, ifade kavramını da bireysel duyuların ayrımıyla zenginleştiren en uç noktalara doğru götürebilmişlerdir. Resul Aytemür'ün, resminde figüratif dengelere bağlı bir çağdaş geleneğe mensup olmasının yanı sıra, genelde soyutlamacı eğilimlerin pek çoğuna kaynak oluşturan bir boya tutkusunu da temsil ediyor olması, bu sanatçının üslup dinamiklerini belirleyen bir ikilem göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Resul Aytemür'ün, her figüratif birimi inşacı bir çizgi mantığından çok, adeta boyanın kıvamlı akışkanlığı ile elde edilmiş görünen defotmasyon özgünlüğüne ulaştırması, çizim ve renklendirme ilişkileri açısından farklı bir yaklaşımın özgün boyutlarını karşımıza getiriyor. Genelde kent yaşamının doğaya bağlı kesitlerine yönelik temalar, bu kesitlerin hayli abartılı, grotesk yorumlarını belirleyen bir yaşantılar dizisinin gözlemlerinden çıkarılmıştır. Ruhsal ifade çabalarının geniş bir deneyim alanı bulduğu temalar içinde, gündelik sokak ve park yaşantısından, balıkçı ve mezbaha kesitlerine değin gözlemlenmiş olguların yoğun izlerine rastlanabilmektedir. Resul Aytemür, aynı zamanda dramatik bir renk tutkusuna dönüşen anlatım sürecine karnaval, gösteri, bayram yeri gibi temaların grup ve kitle yığılımlarını ekler ve bu giderek figürün resimsel anlatıma bir vesile oluşturduğu soyutlanmış izlenimlere değim ulaşır. Aytemür'de resmin bu türden yaklaşımları, akademik atölye deneyimlerinin statik anılarını irdeleyen yeni yeni devinim süreçleriyle bağdaşmakta ve bu anıların tümünü bir hesaplaşmanın çözüm alanı içinde sorgulayan her yöneliş, yoğun bir özgürlük arayışının isyanını da içermektedir. Resul Aytemür, çizgiden çok renk aracının gücüne güvendiği bu isyanın bir başka cephesinde, çevre sorunlarının özünü oluşturan kıyı kirlenmesi ve çöplük alanlarında, karga ve martı çığlıklarını duyuran bir resimsel groteskin acı şiirselliğine de ulaşabilmektedir. Duyarlı bir peyzaj ressamı olarak, her bozulmamış doğal pitoreskin renk sıralarına ulaşabilmiş bir sanatçı, kuşkusuz bozulan, kirlenen, kısaca ihanete uğrayan doğanın hesabını resim yoluyla sorabilecek kadar da sorumluluğunun bilincindedir.

Resul Aytemür gibi bir sanatçıyı, Türk sanatçıların elitist bir azınlığı gibi, batı sanatı karşısındaki komplekslerin esiri olmaktan uzak bir otantistlerin kapsamında ve gerçekçi yaklaşımlar

geleneğine samimiyetle bağlı bir çoğunluk ruhunun sağlam temsilcileri arasında görüyoruz. Resimsel ifadenin grotesk vurgularına her aşamasında duyarlı görünen Aytemür, resimsel kalitenin zanaat ve teknik ötesinde gerçekleşen nitelik boyutlarına, tutkulu bir ressam çabasıyla dikkat çekmektedir.

İstanbul M.K. Borsası Kültür Ve Sanat Etkinlikleri
Şubat 1996 Sergi Kataloęu